

ag
on
ie

Úvodník

Když jsme se 9. března 2020 sešli na speciální Agóniové snídani, nikoho z nás ani nenapadlo, jak se ten den všechno změní. V klidu jsme pili čaj, jedli ovoce a koláče a vymýšleli jsme téma na březnové číslo, když tu Klárka dostala skvělý nápad: Březnové Ídy. Chvilí bylo ticho, nikdo nechtěl přiznat, že vlastně neví, co to znamená. Pokud nevíte ani Vy, otočte (nebo spíš překlikněte) na stranu 8, kde Vám to Justý ráda popíše:)

Ve zkratce se jedná o takový pátek třináctého, ale správně po římsku. Kdybychom někdy měly natočit dokument o karanténě, uvedly bychom to scénou, kde jsme téma Agóniové Ídy společně odhlasovali. Ani ne za čtyři hodiny se z rozhlasu ozval pan Mašek a poslal nás domů, že se ve středu vrátíme. Ale jak se mylil. Prvního září letos totiž nespadá na středu, ale na úterý, na středu až v roce 2021. Takže doufejme, že se opravdu mylil.

Agónie nám tedy nevyšla papírově, protože pan Havránek, který nám jí tiskne, měl zavřeno, a nevyšla ani v březnu - to proto, že jsme v karanténě zlenivěli a skutečnost, že březen už je za námi, nám došla trochu později, než měla. Proto prosíme, omluvte naše zpoždění, neaktuálnost některých článků (ty byly napsány včas) i to, že tentokrát nebude Agónie od barvy v naší oblíbené papírové verzi. Ale i tak je to stále pravá nefalšovaná @agecacka_agonie, nadupaná skvělými články, takže neváhejte - zavřete se doma, pokud možno s rouškou na ústech a čtení zdar!

A pokud byste se chtěli připojit: něco napsat, nakreslit, vyfotit, pomoci s korekturami nebo grafikou, určitě se nám ozvěte buď na e-mail agredakce@gmail.com nebo si nás nějak vystalkujte, to zvládnete ;)

redakce

Emma Pěchoučková, VII.B
Veronika Fimbingerová, VII.B
Justýna Tůmová, V.A
Linda Xochitl Součková, V.B
Klára Polišenská, VI.C
Zuzana Rosenbaumová, VII.B
David Janák, I.B
Adéla Vítová, II.A
Anna Marie Němečková, VI.C
Anežka Štrajtová
Emma Cejmová, III.A
Vojtěch Tax VII.B

korektura

Kilián Benda, VI.A
Zuzana Rosenbaumová, VII.B
Julie Baboráková, VII.B

obálka

Lukáš Witzany, VII.B

sazba

Barbora Hnyková, VI.C

agonie, březen/květen 2020

Vyšlo v elektronické podobě

obsah

- 2 Úvodník
- 3 Krátké zprávy
- 4 Vyjádření k výběrovému řízení
- 6 Den jako stvořený pro tragédie
- 7 7 let smůly
- 8 Katastrofální březen
- 9 Co mi v karanténě chybí
- 10 Klady karantény
- 11 O princi Covidu-19 a jeho prvním dobrodružství
- 15 Dítě školou povinné dovede to, co my ne
- 17 Bruslařská povídka
- 20 I přes ustálený názor...
- 22 Komiks
- 23 Povídka
- 24 Fotbal
- 25 Báseň

krátké zprávy

Co se nestalo? Čtvrtého března proběhlo v knihovně školní kolo debatní soutěže Studentská Agora. Do krajského kola postupují týmy V.B a VI.C. #SPQAg #ČasDebatovat!

Aby toho nebylo málo, tak stejného dne se vydala skupina studentů pod dozorem bratra Hyacinta na exkurzi do vojenské základny NATO Kbely. #HyacintRules #Vsichni-Prezili #Snad

Exkluzivní dovolenou zažily tercie a o týden později i kvarty. Obě třídy vyrazily neohroženě poznávat krásy Britských ostrovů, ti druzí ale po návratu zpět do vlasti zamířili rovnou do karantény. #JustVibin #14dnuPovinnéhoNicnedelani

Strach je nemohl ochromit - kvinty totiž nepodstoupily písemnou část obávané zkoušky DSD I - osud tomu chtěl jinak. Po návratu do školních lavic je tedy čeká nejen ústní část. Přejeme mnoho zdaru. #SumanovicIsMissing #DSDIVSexte

Ačkoliv Popeleční středou začal každoroční čtyřicetidenní půst, v karanténě dostává úplně nový rozměr. #KonecNaDohled #VelikonoceZaRohem #DoSkolyStejneNepujdem

Rok se s rokem sešel a březnové idy nezklamaly – 15.3. byl vyhlášen zákaz volného pohybu osob. #JulekSeObraciVHrobe #Snad-ToBrzyPrejde •

vyjádření k výběrovému řízení

Dne 29.4.2020 jsme poslali e-mail Ing. Mgr. Richardu Maškovi a Mons. ThDr. Janu Balíkovi, Ph.D. Publikujeme znění jak e-mailu našeho, tak jejich odpovědí, v chronologickém pořadí.

Vážení pánové,

ač chápeme vytíženost Vás obou, rády bychom Vás požádaly za školní časopis Arcibiskupského gymnázia Agónie o krátké vyjádření k vyhlášenému konkurzu na ředitele školy v maximálním rozsahu 250 slov. V pátek budeme časopis v pdf verzi vydávat a rozesílat mezi studenty, vyjádření bychom do něj zařadily. Pokud dostaneme pouze jedno vyjádření, otiskneme ho.

Předem děkujeme

Za Agónii s pozdravem

Emma Pěchoučková a Veronika Fimbingerová

Richard Mašek:

Vyjádření ke konkurzu na ředitele AG

Svůj názor na přístup Arcibiskupství jsem vyjádřil z velké části ve dvou dopisech, které jsem poslal učitelům AG a také rodičům (druhý z dopisů). Druhý z dopisů měl zřejmě za bezprostřední důsledek vypsání konkurzu na ředitele. Texty obou dopisů není těžké si opatřit.

Mrzí mě, že můj nesouhlas je vykládán jako snaha štvát učitele a rodiče proti zřizovateli. To bych teď ale nechal stranou. Pro mě je jádro problému v tom, že zřizovatel přistupuje ke svým školám povrchně. Možnost střídat ředitele po šesti letech může pomoci a nemusí, ale nejde do hloubky. Neřeší se hlubší zájem o školu a koncepční otázky, život školy, její specifika, hodnoty, které by se měly předávat od ředitele k řediteli. Když se předává konkrétní škola, předávají se jen papíry a peníze? Nebo ještě něco jiného? Nemyslím si, že by toho zřizovatel o svých školách mnoho věděl, což je škoda.

Bylo by dobré, kdyby o těchto věcech byl zřizovatel do budoucna ochotný přemýšlet, případně o nich dokonce diskutovat a koncepčně s řediteli spolupracovat. Zatím je nadhled zřizovatele tak velký, že se jako takřka jediná věc řeší výběrová řízení na místo ředitele.

Jan Balík:

Milí studenti,

asi si říkáte, co se stalo, když jsem vám odvolal ředitele během rozjetého školního roku. AG je významnou školou a na jejím rozvoji panu kardinálovi Dukovi a novému managementu Arcibiskupství velice záleží. Důkazem toho budiž vyřešení nedávné krize ohledně budovy, ve které se učíte, a nemalý finanční příspěvek, který AG poskytujeme. Když jsem se nad vaší školou zamýšlel, nabyl jsem přesvědčení, že bude vhodné dát škole nový impulz. Hovořil jsem o tom s panem ředitelem a navrhl jsem mu několik řešení. Očekával jsem, že pochopí mé jednání jako rovný a vstřícný přístup, jehož výsledkem bude jeho účast ve výběrovém řízení s novým projektem, kde mohl svou pozici obhájit a potvrdit. I vy sami znáte tento princip ze školy a jistě vám je při různých soutěžích a projektech vysvětlováno, že právě takovéto momenty vedou k pozitivnímu posílení a novým směrům a vizím. Čekal jsem, že věc dořešíme ve stanoveném termínu. Avšak, jak víte, pan ředitel začal rozesílat emaily. Musel jsem se rozhodnout. Nemohl jsem školu ponechat v situaci, kdy se vykopou zákopy a škola, děti, jejich rodiče a učitelé se rozdělí na dva tábory pro a proti. Nezbylo mi nic jiného, než pana ředitele Maška odvolat okamžitě. Vedení školy jsem svěřil dosavadnímu zástupci panu Mrzílkovi, který má mou důvěru, že školu dovede zdárným způsobem do konce školního roku. Věřím, že se nám podaří od září 2020 zahájit školní rok s novým ředitelem, který vzejde z transparentního výběrového řízení.

Panu řediteli Maškovi jsme vděční za to, co pro školu vykonal a nemáme potřebu mu upírat jeho zásluhy. Vedl školu 17 let, což je dlouhá doba.

Vám přeji návrat do tříd, úspěšně ukončený ročník a maturantům co nejlepší výsledky. •

den jako stvořený pro tragédie

Aneb Březnové Ídy, téma této karanténní Agónie, o kterém jsme původně netušili, jak trefné bude. Jenže co to vlastně je? Jedná se o 15. březen, tedy den, kdy byl zavražděn Caesar, den, kdy začala okupace Čech a Moravy, den, kdy byla vyhlášena celostátní karanténa, den, kdy má svátek Ida (náhoda?) K objasnění toho prapodivného názvu je ale potřeba vysvětlit, jak fungoval římský kalendář.

Rok začínal březnem, proto je prosinec December – od slova decem, desátý. Názvy měsíců převzala angličtina a další jazyky, takže je velmi dobře znáte. Potíže začínají u určování konkrétního data.

Důležité jsou takzvané „významné dny“. Jsou celkem tři, a to Kalendy, Nóny a Ídy. Ty připadají vždy na konkrétní den a od nich se pak odvíjí všechno ostatní. Ve většině měsíců je to takto:

Kalendy – 1., Nóny – 5., Ídy – 13.

Výjimku tvoří měsíce MILMO (Martius, Iulius, Maius, October), kde jsou významné tyto dny:

Kalendy – 1., Nóny – 7., Ídy – 15.

Celkem mohou při pokusu o zapsání data latinsky nastat tři situace:

a) Snažíme se zapsat přímo významný den. K tomu použijeme ablativ časový, asi takhle: 15.3. = Idibus Martiis

b) Chceme zapsat den těsně před významným dnem. Zde poslouží slovo přídiē (=den před) a s ním akuzativ, asi takhle: 14.3. = přídiē Idūs Martiās

c) Zapisovaný den nesplňuje ani jedno z výše zmíněných kritérií. To ale vůbec nevadí, stačí se dopočítat do nejbližšího významného dne. Zásadní je, že se počítá i den, který zapisujeme, takže 16.3. zbývá do příštího významného dne 17 dní.

Použijeme slova ante diem, poté počet dnů a daný významný den, vše v akuzativu. Asi takhle: 16.3. = a.d. XVII Kalendās Aprilēs

A proto jsou 15.3. Březnové Ídy. Proč je ale ten den vždy katastrofální už latinský kalendář nevysvětluje. Jisté ale je, že i letos to stálo za to. Tak snad to bude příští rok o něco lepší. •

sedm let smůly

Dost možná, že někdo v Číně před sedmi lety robil zrcadlo a definitivně se to projevilo až teď. Nebyla by to zdaleka nejtřeštěnější teorie ohledně vzniku koronavirové pandemie; nicméně koho bychom v takovém případě posadili na lavici obžalovaných? Pověru?

Ale co je to pověra?

Pokud chceme pochopit podstatu pověry, musíme nejprve pochopit, co mají všechna tato samozvaná proroctví společného.

To, že vám přinese smůlu černá kočka, projít pod žebříkem, rozbití zrcadla nebo rozsypaní soli, a naopak klikaře z vás udělají podkova, čtyřlístek, střepy nebo kominík, to je poměrně známá věc; ovšem jste si vědomi toho, že pokud položíte chleba obráceně, přinese vám to bídu? Uvědomujete si, že pokud si v Bavorsku připijete pivem ve sklenici, znamená to, že tomu druhému ve skutečnosti přejete smrt?

Věděli jste, že když se rodí hodně chlapců a roste hodně hub, tak bude válka?

A to nejsou zdaleka největší nástrahy, které cíhají na vaši racionální a neuvědomělou mysl.

Pokud se rozhodnete dýchat na hřbitově, hrozí vám, že do vás vstoupí duše zemřelých.

Pokud vstanete od štědrovečerní večeře dříve, než všichni dojí, jeden z vás se příštích Vánoc nedožije. 24. prosinec je vůbec den plný nášlapných min: pokud prostřete pro lichý počet osob, do roka jeden z rodiny zemře. Stejně tak pokud necháte viset prádlo, do roka se jeden ze členů rodiny oběsí.

Kdybychom se měli pokusit o jakousi pracovní definici, řekli bychom, že pověra je jakási iracionální víra, že určitá událost

má schopnost jakýmsi záhadným mechanismem ovlivnit událost budoucí, se kterou nijak nesouvisí – alespoň zdánlivě.

Někdy pověřivost hraničí až s obsesí; dokud něco nezaklepáme na dřevo, nemá dušička pokoj.

Ale může být něco, co je tak hluboce zakořeněno v lidové slovesnosti, čistou fabulací? Nemají pověry nějaký racionální základ, jehož překroucením či nepochopením, desinterpretací či misinterpretací, dospěly do konečné podoby, jež na první pohled nejeví žádné příbuzenství mezi dvěma údajně kauzálně provázanými jevy?

Předpoklad, že když se rodí mnoho chlapců, tak bude válka, se zdá natolik rozumný, že lze uvažovat, jestli se vůbec ještě jedná o pověru. Nicméně jak souvisí s válkou houby (vyloučíme-li možnost, že spor se povede právě o tuto komoditu)?

Střepy na svatbě jsou možná také předzvěstí – předzvěstí manželských hádek.

Ne všechny pověry jsou tak nevinné; v mnoha vyspělých zemích se až do moderní doby zuby nehty držela přesvědčení, že menstrující žena je svou pouhou blízkostí schopna zavinit, že mléko žlukne, víno zkyzne, maso se zkazí atp.

Pověry často odrážejí společenské předsudky a náboženskou nevráživost a jsou tak smutným svědectvím o pronásledování žen (a koček).

Jak bychom tedy s nimi měli nakládat? Odvrhnout je jako lidové báchorky, temné pozůstatky středověku? Nebo se z nich těšit stejně jako z vánočních tradic?

Když se Nielse Bohra zeptali, proč mu nad dveřmi pracovny visí podkova, když on, geniální vědec, přece nemůže takovým pověrám věřit, údajně odpověděl:

„Nevěřím, ale slyšel jsem, že to funguje i tak.“ •

Justýna Tůmová

katastrofální březzen

Nejmocnější muž, který kdy kráčel po zemském povrchu, se ráno probudil s nepříjemnou nevolností. Čekal ho obyčejný den zasvěcený prachspřesté práci a jediné, co ho lákalo ven z lože, byla smluvená návštěva divadla s jeho blízkým přítelem. Na jeho přímluvu – nedbaje starostlivého nabádání manželky - se po dlouhém rozmyšlení opravdu rozhodl vstát, rozloučit se s ní a vypravit se do víru velkoměsta. Jen, co venku zahlédl známý úsměv svého přítele, věděl, že neprohloupil.

Během cesty na představení obdržel psaní. Jako muž kvalit ale dobře věděl, že osobní a pracovní čas by se měl pečlivě oddělovat, a nyní byl na cestě za zábavou. Proč by se měl zaobírat jakýmsi formalitami? Po této úvaze se rozhodl dopis odložit a vychutnat si s přítelem divadlo.

Bylo úchvatné. Natolik úchvatné, že myšlenky na něj zaplnily celou jeho mysl a vzpomínky na odložené psaní se rozplynuly jako pára nad hrncem - a to i přesto, že teď po odpočinku mířil do práce. Nevěděl, že opomenutá zpráva se mu stane osudnou. Stále doprovázen svým přítelem stanul před zdmi senátu. Čekal ho den jako kterýkoliv jiný.

„Et tu, Brute?“

Byl patnáctý březzen, Ídy. Den splatnosti.

O posledních slovech Julia Caesara dodnes panují mnohé dohady – sama proslulá věta „Et tu, Brute?“ není ničím jiným, než výtvozem britského barda Williama Shakespeara. Dle polyhistora Suetonia bylo její znění „Kai sí, teknón?“ (I ty, můj synu?) a naopak Plútarchos udává, že vše co Caesar udělal, bylo, že při pohledu na Bruta, svého nejvěrnějšího přítele, si zakryl tvář tógou – avšak temný odkaz březnových Íd se nese až do současnosti.

Byla to právě neděle 15. března, kdy se vláda rozhodla na Českou republiku uvalit částečnou karanténu. Je dost možná pošetilé hledat mezi těmito událostmi spojitost, avšak právě od atentátu na římského diktátora se onomu datu příkládá zvláštní mystický charakter. Kdo ví, možná na tom něco je.

Abych odkázala na velice povedený dokumentární film, jenž před nedávnem zamířil do kin – Dvanáct? Tak to je pohoda. Ale třináct a ještě k tomu pátek – existují lidé,

kterým z toho běhá mráz po zádech. Pátek třináctého je vnímán jako den, kdy se smůla a neštěstí lepí na paty. Svůj základ má tato pověra v pátku 13. 10. 1307, kdy začalo masové zatýkání, mučení a vyvražďování řádu templářů. Nejedná se tedy o spojitost mezi dnem ukřižování Krista a počtem učedníků přítomných na Poslední večeři, jak se někteří domnívají. Aby toho nebylo málo, ani tomuto dni jsme se v letošním březnu nevyhnuli.

Rok 2020 zatím stíhá jedno neštěstí za druhým. Válečné konflikty, požáry a záplavy v Austrálii a nyní pandemie. Srdečně doufám, že ve chvíli, kdy se vám toto

číslo Agónie dostává do rukou, je už i tato starost zažehnána a překonána stejně, jako jsou pomalu (ale jistě) překonávány všechny předchozí katastrofy. Je dobré poučit se z uplynulých nešťastných dnů – ať už je to den vraždy nejmocnějšího Římana všech dob, den začátku honu na členy rytířského řádu nebo den, kdy se vám zkrátka nedařilo. I přesto přese všechno bychom ale neměli zapomínat vzhlížet ke dnům, jež jsou zalaty sluncem. Protože ať je v téhle době, v tomto roce a obzvláště v měsíci březnu jednoduché začít se topit v smutku a strachu, dny, jako ty, kdy vám někdo vykouzil úsměv na tváři, nikdy nadobro nezmizí. •

David Janák

co mi chybí?

Jak je karanténa, chybí mi spousta věcí. Tohle bude sice trochu depresivní, ale zajímavý článek.

Fotbal

Strážně mi chybí fotbalové zápasy. Nejvíce mi chybí Mistrovství Evropy, protože jsme měli lístky, ale ME bylo odloženo, tak budu čekat. Taky mi chybí zajímavý fotbal. Od Ligy Mistrů (na kterou jsem dělal článek) po ligové zápasy. Mohl bych si v pohodě pustit zápas ve Fifě 20. Nevybral bych si žádnou stranu. Jen tak bych si pustil zápas a čekal, jak to dopadne.

Volný pohyb

Na tohle mi odpoví někteří lidé: „Ale vždyť pohyb venku není zakázaný!“ Ale zčásti je. Nemůžeme chodit nikam jinam než do lesů a parků. Mohl bych místo toho jít do muzea nebo do divadla. Ale nemůžu. Začíná to být otrava. A ani nemůžeme cestovat do zahraničí. Tedy jenom do 1.4. kdy skončí karanténa, a my budeme moct chodit, kam se nám zlíbí, a všichni budou happy. Navíc máme omezený pohyb. Takže ani tak nemůžeme nikam hodně chodit. Je to kratší článek, protože mi nic moc jiného nechybí (kromě kamarádů a svých příbuzných). •

klady karantény

Když přijdu domů, nemusím se čipovat, stačí jen sundat roušku.

Nemusíme nosit přezůvky - nebo je naopak nemusíme sundávat, je-li nám libo v nich i přespávat.

Nemusíme sprintovat, abychom chytili místo na gauči (pokud teda nemáme velkou rodinu a malý gauč, že ano).

Nemusíme vymýšlet výmluvy pro zameškání těláku (rozuměj pro nulovou fyzickou aktivitu).

Nemusíme mazat tabuli nechutnou houbou. Nemusíme mazat tabuli at all.

Nemusíme řešit absenci.

Nemusíme řešit, kolik zpozděného si budeme muset odpracovat v knihovně. S tím si můžeme lámat hlavu až v září.

Po dlouhé době možná přežijeme jaro bez záchvatů dušení z pylů.

Máme lednici a tím pádem i mléko do kafe.

Nikdo si nevšimne, když uprostřed dne usneme.

Nezplešatíme, protože se nám už nezatrhávají vlasy v židlích.

Dožijeme se dalšího ročníku, protože nám nehrozí alarmující množství pozdních příchodů. •

pohádka

O princí Covidu-19 a jeho prvním dobrodružství

(pozn. Berte, prosím, v úvahu biologické odchylky. Přece jen to je pohádka.)

Za sedmero horami a za sedmero řekami se skvělo tak malinké království, že jej člověk pouhým okem nemohl spatřit. Co okem, ani lupou! Bylo to totiž virové království - malinkatá zemička s fúrou nebuněčných poddaných, ovšem mocná, s velmi úspěšným králem v čele, HIV I. řečeným Ničivým. Království se za jeho vlády rozšiřovalo a vzkvétalo. Moudrý a silný král vládl svým poddaným, jak nejlépe uměl. Ale za nějakou dobu vřdycky všechno skončí, tak i král, jak šel čas, slábl a jeho moc pomalu upadala. Zalekl se myšlenky, že by snad jeho království mohlo zaniknout, proto si jednoho dne k sobě zavolal své tři syny - Sarse, Merse a Covida.

„Proč jsi nás povolal, otče?“ optal se krále nejstarší syn Sars, když společně s bratry poklekával před otcem na trůně. „Mí synové,“ začal král a pokynul synům, ať se zvednou a přijdou blíže. „Obávám se, že slábnu a tím i naše království. Dlouho jsem se té myšlence vyhýbal, ale je možné, že už tu dlouho nepobudu.“ V obličejích jeho synů se vystřídal překvapení, strach a zármutek. Co si počnou bez svého otce? Bez svého krále? „Proto mi povinnost velí vybrat svého nástupce. Nového krále, který, až nadobro odejdu, po mně převezme vládu a celé království a bude pokračovat v našem rodu,“ dopověděl král a symbolicky se dotkl své koruny.

„Otče, vyber mě,“ ozval se opět nejstarší syn Sars, dotýká se vrozené koruny na své hlavě, kterou měli i jeho bratři. „Už jsem byl ve

světě, bojoval s lidmi, desetkrát rozšířil území našeho království a-“

„-a vrátil se domů polomrtvý, protože jsi vyvraždil všechny poddané v koloniích a neměl je kdo spravovat, natož šířit tvé jméno,“ uzemnil jej král a smutně si povzdechl.

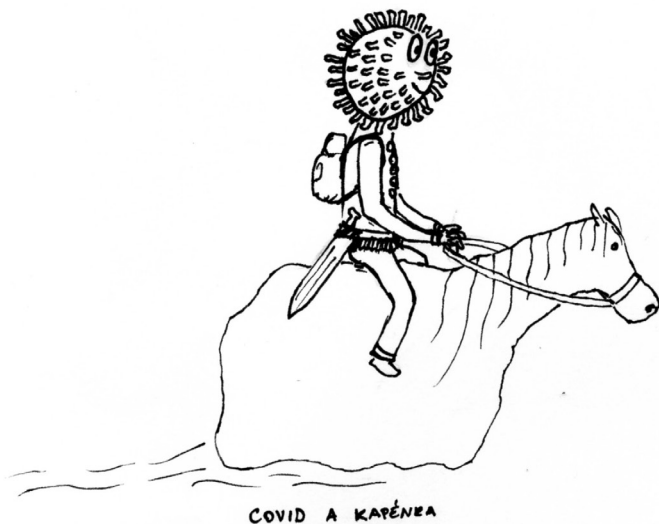
„Tak, otče, vyber mě,“ přihlásil se teď o slovo králův druhorozený syn Mers. „Také jsem už byl ve světě, také jsem bojoval s lidmi, území našeho království jsem rozšířil patnáctkrát a-“

„-a tím to skončilo, protože i když jsi království rozšířil patnáctkrát,“ na číslovku dal král obzvlášť velký důraz, „hned tě vyhnali, protože jsi byl k nim příliš shovívavý a chyběla ti pevná ruka.“

V místnosti nastalo ticho. Král si měřil pohledem všechny své syny, ovšem nejdéle si prohlížel svého nejmladšího, Covida. „A co ty, Covide?“ optal se ho, když se jeho syn neměl k řeči. „Nechtěl by ses stát králem?“ Covid se pod královými slovy ošil. „Otče,“ odhodlal se promluvit. „Já ještě nebyl ve světě, nebojoval jsem s lidmi, nerozšířil jsem území našeho království ani desetkrát, ani patnáctkrát... Snad ani nevím, co pořádně umím, proto,“ na chvíli se odmlčel, „proto si myslím, že královské koruny nejsem hoden.“ Král se zvedl z trůnu a přistoupil k nejmladšímu: „Tímto se zříkáš královské povinnosti?“ Covid ke králi překvapeně vzhlédl. „To ne-“

„Tak se vydej na cestu, ukaž, co v tobě je. Jen tak mohu vybrat, který z vás se stane králem.“

A čím později se tam vydáš, tím déle bude naše království slábnout, rozumíš tomu?“

Covid mlčky přikývl. „Tak,“ oddechl si král a vrátil se na svůj trůn. „Běžte pomoci svému bratrovi se vypravit a ať si vezme oře Kapénku,“ nakázal svým starším synům a všechny je poslal pryč. „To jsem zvědav, co se z něho stane,“ zamumlal si pod vousy, když osaměl. To však ještě netušil, co tímto rozhodnutím světu způsobil.

„Šťastnou cestu!“ přáli nebuněční dvořané nejmladšímu princovi, když druhého dne v časných hodinách usedal na svého věrného oře Kapénku. „Hlavně je nezabij všechny hned na začátku,“ radil mu bratr Sars. „Ale zase je nenechej si dělat, co chtějí, oni nejsou tak hloupí, jak se zdá. Mohli by se ti vzbouřit,“ upozorňoval ho zase Mers. Covid oběma bratrům poděkoval a vydal se na cestu. Jel několik dní a nocí, Kapénka jej nesla přes hory, doly, řeky, louky... Ale zřejmě musel jet velmi špatnými cestami a necestami, protože za celou dobu nenarazil na žádného člověka, se kterým by se mohl utkat v souboji.

Jednoho podzimního dne, když už si skoro říkal, že svou cestu vzdá, narazil na podiv-

ného, obrovského tvora, kterého předtím nikdy neviděl. Nejprve se skrýl v nedalekém houští, ale zvědavost mu nedala, proto svého oře pobídl a opatrně se ke tvorovi přiblížil. „Kdo jsi?“ optal se princ, když posbíral všechny svou kuráž a vzhlédl ke tvorovi. Ten však mlčel. Dokonce se ani nehýbal. Covid pobídl Kapénku, aby ho objel, načež po vyplnění rozkazu princ zjistil, proč je tvor tak strnulý. Byl mrtvý.

„Hej! Kdo jsi a co tady děláš?“ ozvalo se zničehonic hromovým hlasem za ním a ovanul ho silný vítr. Covid se nejistě s ořem otočil a spočinul tak „tváří v tvář“ dalšímu obrovskému

tvorovi, navlas stejnému, jako byl ten mrtvý. „Já jsem princ... Covid... z virového království,“ představil se Covid rozpačitě. „A teď jsem sem přijel... Ty jsi kdo?“

„Já jsem kaloň a přišel jsem pohřbít svého bratrance,“ řekl mrzutě tvor a přilétl blíže k mrtvole, což způsobilo další vítr, který Covida málem odfoukl a Kapénku málem vysušil. „Co se mu stalo?“ zeptal se princ zvědavě. „Chtěl ho ulovit nějaký nezkušený lovec, člověk, ale netrefil se přesně, proto stihl můj bratranec odletět. Rána se mu ale nedokáza-

la zhojit, proto dopadl takhle.“ Covid s údivem sledoval, jak kaloň složitým úchopem nohama zvedá mrtvolu a chce odletět.

„Počkej!“ zvolal najednou princ, až se Kapénka vylekal. V hlavě se mu totiž vylíhнул nápad - ten kaloň ho může donést k lidem! „Co je?“ otočil se na něj kaloň s jemně otráveným výrazem. „Mohl bych tě o něco poprosit?“

„Záleží o co,“ odpověděl kaloň, ale díky jeho špicujícím uším princ poznal, že si získal jeho pozornost. „Potřeboval bych odnést k lidem-“

„Tak na to zapomeň,“ přerušil ho kaloň rázně a máchl křídly k odletu. „Ne! Počkej! Já proti nim bojuju!“ volal Covid přes silný vítr, který kaloň způsobil opět svými křídly. „Když mě k nim doneseš, můžu je všechny potrápít a nikdo vás už nebude lovit!“

Vítr ustal. „Opravdu?“ v kaloňově hlase byl slyšet zájem. „Jistě,“ odpověděl princ, načež se téměř lusknutím prstů ocitl i s Kapénkou v kaloňově tlamě a klouzal do hluboké tmy v kaloňově chřtánu.

Několik dní trpělivě přebýval v kaloňových útrobách čekaje na chvíli, kdy se už bude moci utkat s nějakým člověkem. I když byl z toho setkání nejistý, svým způsobem se těšil. Třeba by mohl konečně v něčem předběhnout své bratry a dokázat něco víc než oni. Mohl by se stát králem! Zároveň si ale uvědomoval, kolik práce ho ještě čeká, aby takového výsledku docílil. A čím déle v kaloňovi zůstával, tím více byl odhodlaný toho dosáhnout.

Nakonec se Covid dočkal. Právě, když hladil svého oře Kapénku po hřbetu, se celé kaloňovo tělo zatřásl a oba se nějakou nevysvětlitelnou silou dostali na okraj tvorovy tlamy. Jeden z kaloňových zubů je chránil před velkým ohlušujícím vichrem, který venku řádil, a před zářícím sluncem. „Co se to děje?“ zeptal se Covid Kapénky, který

mu však nemohl odpovědět. Místo něho mu odpovědí byla přibližující se další obrovská věc. Tentokrát ji však, díky hodinám „výchovy k šíření“, bezpečně poznal - lidský prst. Zaradoval se. Věděl, že je blízko ke svému prvnímu velikému milníku, a to boji s člověkem.

„Jed!“ pobídl Kapénku, když se na něj nadesně vyhoupl, a směle vyrazil k prstu. Bez větších potíží na něj vjel. Samozřejmě byl od otce a bratrů poučený, jak si dobýt lidské tělo, proto se zvědavě podíval, kolik cesty ještě musí urazit do lidského chřtánu. To je další cíl jeho cesty. Bohužel pro něj žádný neviděl. Povzdech si nad tou dlouhou štrekou, která ho nejspíš čeká, ale odhodlán popohnal Kapénku kupředu. Musí chřtán najít.

K jeho překvapení se ale chřtán po chvilce objevil za jeho zády. „Zřejmě si ten člověk olizuje prsty!“ zvolal nadeně princ a na nic nečekaje tryskem vyrazil vstříc chřtánu. Netušil, že to bude až tak jednoduché.

Hbitě projel chřtánem a postupně se statečně probíjel dýchacími cestami až do plic, kde se poprvé zastavil. Naskytl se mu pohled na jakýsi obrovský rozvětvený strom, na jehož každé větvi pracovala skupinka buněk. Covid byl ohromen. Ještě nikdy neviděl tolik buněk pohromadě. „HALÓ! Ty tam! Kdo jsi? Tady nemáš co dělat!“ zavolala na něj zničehonic jedna skupinka buněk a ostrážité si ho prohlížela. Princ znervózněl. Rychle se snažil vybavit si, co mu bratři poradili, aby v této chvíli udělal, ale jako by se mu z hlavy všechno vykouřilo.

„Já jsem... inspekce!“

„To jako inspekce z ústředí?“

„Ano! Přesně odtamtud.“ Tímto prohlášením si získal pozornost všech buněk. Covidovi se začala v hlavě rodit lest. „A vidím, že nepracujete zrovna nejlépe,“ prohlásil a vážně se na ně podíval. „Jak to?“

„Je tady málo... hlehu. Musíte tvořit více hlehu!“ „Ale vždyť tvoříme hlehu pořád stejně a nikdy to nikomu nevadilo,“ vyjádřila se jedna buňka, čímž jistě vyjádřila i názor ostatních.

„Tak ale teď to vadí. Musíte vyvářet více hlehu, nebo bychom mohli zkolabovat.“ Covid to říkal zřejmě přesvědčivě, protože buňky se už dál neptaly. Jen pokrčily rameny a daly se do vytváření hlehu. „A ještě!“ zvolal, aby si opět získal pozornost buněk. „Ústředí nařizuje zavést nový program, aby se vám pracovalo lépe. Dám vám to sem! A ne, abyste se tím neřídily. To by ústředí nebylo rádo,“ ukázal na jednu větev a posléze na ni připevnil papír s jakýmsi receptem. Nebyl to ale recept na to, aby se buňkám pracovalo lépe, ale na výrobu jeho budoucích podda-

ných. Recept na viry jeho druhu. A buňky opět jen mlčky pokrčily rameny a pustily se do další práce. Princ si v duchu mnul ruce a pocit z dobře odvedené práce mu na rtech vytvořil úsměv. Udělal, co měl, a ani k tomu nepotřeboval násilí. A tak se princ Covid zmocnil prvního člověka.

Podobnými lstmi si získal i další lidská těla a rozšiřoval tak virové království stále rychleji a rychleji. Za několik měsíců už měl v hrsti více než milion lidí a rozhodně se nebál dobývat a tvořit další kolonie. Mnoho obětí se ho už ptalo, kdy své řádění skončí, a on vždy odpověděl stejnou větou: „Až mě otec prohlásí králem našeho království.“ Ale kdy to bude? To nikdo neví. •

anonym

dítě školou povinné, doveďte to, co my ne

Ačkoliv je všeobecně rozšířenou módou právě nemilovat školství - a obzvláště to české - jistě se najdou lidé, kteří budou nesohlasit, ať už by to byli ministři školství, hrabiví ředitelé či mazánci paní učitelek. Každý z nich by pro to měl jiný důvod - svůj vlastní, ojedinělý a originální. Tyto jejich názory jsou sice často pro smích, zbytek české populace by se ale od nich mohl něčemu „přiučit.“

Čemu, ptáte se?

Zkuste trochu zapojit své šedé buňky mozkové - pokud vám tedy nějaké zbyly po všech těch středoškolských v-hospodách -strávených večerech.

Každý jsme někdy chodil do školy, a pokud to nebyla žádná Waldorfská či Montessori, tak i víte, jak to v takové klasické škole vypadá. Děti sedí na těch nejnepohodlnějších dřevěných židlích, které si kdo kdy dokázal představit, jako stoly jim slouží slouží nestabilní lavice, naprosto neadekvátní svou výškou nejen vůči těm dřevěným mučidlům k sezení. Dost často poslouchají výklady učitelů a profesorů, kteří by také raději byli doma, i kdyby jen proto, že kulinářské umění každého jednoho člověka z celé konkrétní školní instituce je lepší, než nechvalně proslulé školní jídelny. Když se zaměříme konkrétně na školu střední, k těmto problémům se připočítává i stres z blížící se maturity, z nekonečného bydlení s rodiči, z nouze finanční, duševní i duchovní, z nedostatku spánku, absence či přemíry sociálního života a nepočítatelné množství dalších

neméně důležitých faktorů.

Nejeden by řekl, že na tomto přece není nic, co bychom se od milovníků školství mohli učit. Opak je ale pravdou - na povinné školní docházce opravdu něco je. Připravila vás - nás všechny - na život.

Říkáte, že vás nikdo neučil, jak se chovat na pracovním pohovoru? Jak vyplnit daňové přiznání, starat se o děti nebo psy, jak udělat jíšku či opravit vypínač? Tohle také pochopitelně nemyslím. Globálně se předpokládá, že po určitém čase stráveném ve škole se ve vás probudí přirozená inteligence a tyto věci zvládnete sami. Ale vzpomeňte si na školní léta.

Kde jinde než ve škole se člověk mohl naučit proplouvat bez přehnané snahy? Jen ve škole jsme dostali možnost se tvářit, že vše naprosto perfektně umíme a že všemu rozumíme do nejmenších podrobností (dá se využít právě na onom pracovním pohovoru). Škola nás naučila dobíhat dokonce i metro a dala nám poznat fakt, že i pouhých deset sekund hraje význačnou roli v našich životech. Vyučující nám dali jasně najevo, že záleží na našem přístupu a naší osobnosti a že každému je někdo sympatičtější než ten druhý. Vzdělávací instituce vám nekompromisně naznačily, že je potřeba říkat nikoliv pravdu vaší, ale pravdu lidí, kterým se právě potřebujete zalíbit, a že je potřeba trpět potichu. Napsané práce a vypracované domácí úkoly na poslední chvíli se také počítají. Nikdo není stejný a nikdo není dokonalý - někdo hůře slyší, jiný hůře vidí a někdo prostě

jen chce, abyste měli dobré známky, a taháky nevidí z principu. My bez svačin víme, že jídlo je zkrátka a prostě jídlo. Nejbezpečnější je se nevyčleňovat.

Pochybuji o tom, že je tento výčet alespoň poloviční. Ať tak či onak, určitě existuje minimálně jedna věc, kterou Vás škola naučila, a za kterou bychom jí měli být vděční.

Tento text byl napsán v době dávno minulé - ale aplikováno na dnešní dobu: šedé buňky mozkové nám nyní již nemohou mizet v hospodách - takže by se měl snížit "poločas rozpadu" inteligence studentů, ovšem domácí izolace provádí s lidmi nevidané věci. Asi bude potřeba velebit dřevěný nábytek, který alespoň zbytečně neukolébává ke spánku, jako gauč... Učitelé by raději byli doma? Dávno pasé. Dnes už NIKDO být doma NECHCE, každodenní vaření se všem znechutilo - kuchařky jsou hrdinky. Na střední škole se teď spíš přidává strach z NEBLÍŽÍCÍ se maturity, ponorku už se všichni snaží nevnímat, nouze finanční se nadále nepochopitelně prohlubuje. Spánku

je až až a přemíra sociálního života opravdu nehrozí. Reálné životní problémy se alespoň teď nemusí řešit. Hlavně, že se všichni naučí pracovat s Google classroom. Výhodou je, že opisování (pracovních listů) nikdy nebylo snazší. Jen těch deset sekund už se může kamkoliv ztratit, těch stejných deset sekund bude ještě tolikrát, že je vůbec škoda trávit čas zaobíráním se takovou malicherností. E-maily našťástí nevyžadují tête-à-tête s učitelí, vyvarujeme se osobního kontaktu a tím i možnosti vyvolat antipatie. Inu, rozhodněte se sami, jak to teď vidíte.

Dalo by se říci, že autor pochopitelně nemá na mysli žádné konkrétní instituce, organizace a už vůbec ne žádné osoby či nábytek. Mohli bychom vycházet z faktu, že vše bylo naprosto smyšlené a jakákoliv podobnost s výše zmíněnými je čistě náhodná. Je to ale potřeba? Nemyslím si. Otázkou však zůstává, co o Vašem životě vypovídá, poznáváte-li některou z popisovaných situací... •

Adéla Vítová

bruslařská povídka

Na vývěsní tabuli na náměstí zářil od rána bílý plakát s nápisem:

---

gymnastický spolek Zelená Stuha pořádá
Soutěž v krasobruslení dívek

od 15:00 12.února
na rybníce Kapr

přihlášky na místě

Kolem vývěsky se motal chumel dívek, vzrušeně štěbetajících, jestli se přihlásit, nebo ne. To bylo prvního února. Druhého dne ale nastala hotová bouře. Na povrch se totiž vydrala zpráva, že vítězce předá cenu Martin Barták, což byl nejhezčí kluk ve městě. A byl to skvělý bruslař! A už jen díky takové maličkosti, jako bylo předání ceny, stoupl počet zájemkyň dvojnásobně. Ty dívky, které byt jen trochu ovládaly umění krasobruslení, byly obleženy dotazy a sliby:

„Naučíš mě taky ty piruety?“

„Když mi to ukážeš, já tě naučím, jak se plete, jo?“

„Naučila bys mě to taky?“

Rybník byl od rána do večera plný děvčat, která zkoušela piruety, skoky a jízdu pozpátku. Každou chvíli některé spadlo nebo vrazilo do jiné. Nebyl tam ani na minutu klid. Dny plynuly, až do večera 11.února. Hodiny na radnici, které šly vždy díky panu starostovi astronomicky přesně, odbily celou. Bylo sedm hodin večer. Děvčata začala postupně odcházet. V osm večer odpadly i ty nejsnazivější a nejhouzevnatější a rozešly se domů.

Martin Barták, který bydlel kousek, hned

přes ulici, se zrudně vyklonil z okna. Díval se chvíli na rybník s rýhami od nesčetných bruslí.

Náhle se ozvaly odkudsi ze Závětrné ulice rychlé kroky. Kolem domu spěšně prošla Petra Pekařová, která se nedávno přistěhovala. Přes rameno měla přehozené brusle, svázané tkaničkami k sobě. V ruce držela kapesní rádio a pobrukovala si do kroku.

U rybníka se zastavila a nervózně se rozhlédla. Pousmála se, postavila rádio na dřevěnou hráz rybníka, zapla ho, přezula se a začala krasobruslit. Martin byl nadšený. Ta by určitě vyhrála první místo, pomyslel si. Uvědomil si, že jí to chce říct, z očí do očí.

Vyběhl ven a ve spěchu si nasazoval čepici a zapínal kabát. Petra právě dělala piruetu na druhé straně rybníka, takže si ani nevšimla, jak přeběhl ulici a schoval se za dřevěnou hráz, na které stálo hrající rádio.

Hudba spěla do finále. Petra udělala poslední skok, piruetu a závěrečnou pózu. Martin se neudržel a řekl: „To bylo úžasné.“

Petra sebou polekaně trhla a málem spadla. „Nechtěl jsem tě vyděsit,“ omlouval se Martin, „pozoroval jsem tě a chtěl jsem ti říct, že jsi fakt skvělá bruslařka. Ty cvičíš na tu soutěž?“

Petra se pousmála: „Ne. Já bruslím jen tak pro sebe. Nechci se přihlašovat.“

„Proč ne?“ podivil se Martin.

Petra se zarazila, Martin si toho moc dobře všiml, ale pak si povzddechla a posadila se na hráz: „Tak já ti to řeknu.“ Začala se přezouvat zpátky do bot a u toho vyprávěla:

„Bruslím už snad od čtyř let, moc mě to baví. Když jsem ještě bydlela na vesnici, bruslila jsem každou zimu od rána až do večera. Pak rodiče rozhodli, že se přestěhujeme sem, pekař se uživí lépe ve městě. Těšila jsem se na nový život, ale když jsem viděla

tolik lidí, popadla mě tréma. Nedokázala jsem si najít kamarády, natož ještě před tolika lidmi bruslit. Co kdybych to zkazila! Tam na vesnici jsem se znala se všemi dobře, tam by se jen zasmáli a konec, ale tady –“ mávla beznadějně rukou, „tady by to bylo mnohem horší.“

Martin zavrtěl hlavou: „To si jen myslíš, Petro.“ Pak se zamyslel: „Co kdyby ses nakonec do té soutěže přece jen přihlásila?“

„Vždyť jsem ti zrovna řekla, jakou mám trému!“ vyjekla Petra.

Martin se usmál a položil jí ruce na ramena: „To si jen myslíš, Petro. I kdybys měla tu největší trému na světě, určitě bruslíš lépe než všechny ostatní holky, co jsem tu dneska viděl, dohromady. Určitě, vyhrála bys to!“ usmál se na ni, rozloučil se a odcházel, přičemž nechal Petru stát u rybníka v hlubokém zamyšlení a rozhodování.

Druhý den bylo odpoledne u rybníka živo jako snad nikdy. Dívek a chlapců přibývalo, prkenné lavičky, narychlo postavené kolem skoro celého rybníka, se plnily. Martin ze svého čestného místa vedle poroty pozoroval cvrkot a pousmál se, když si všiml Petřina jména na tabuli s přihláškami. Zvědavost vzrůstala.

Přihlášené bruslařky diskutovaly s pořadatelem. Některé měly na sobě baletní trikoty, několik mělo ve vlasech všelijaké stuhy a korunky.

Martina náhle vytrhl z přemýšlení hlas Lucie Kaprálové: „Ty rozmáznou na první dobrou, to mi tu trofej můžeš dát hned, ne?“ Tys nám tu chyběla, pomyslel si Martin.

Lucie si na svém bruslařském umění velmi zakládala, a byla kvůli němu trochu pyšná. Byla oblečená do černého trikotu, ve vlasech měla zapletenou rudou stuhu a posmívala se Petře, která byla zahalená do ošuntělého kabátu a přes vlasy měla naraženou čepici.

V dálce zazněl zvon. Nejdříve čtyři vysoké rány – a pak tři nízké. Krátce poté zvolala

Tereza, vedoucí poroty: „Soutěž začíná! Číslo jedna se připraví ke startu!“ Zraky všech se stočily na rybník a první z bruslařek začala své vystoupení.

Proběhlo několik kol. Z prvního kola postoupilo deset dívek, z druhého čtyři a ze semifinále už jen Lucie a Petra. Většina obecenstva byla velmi překvapená, že neznámá Petra je pomalu lepší než Lucie, která si na svém bruslařském umění tolik zakládala.

„Pozor pozor! Přichází finále!“ vyvolávala opět Tereza do davu.

První byla na řadě Lucie. Tvářila se dosti rozzuřeně a zároveň stroze.

Pak ale přišla na řadu Petra. Martin zase cítil ten pocit, jaký zažil, když ji viděl včera na rybníce. Dávala do toho ještě více než v předchozích kolech, jako by je vnímala jen jako rozcvičku. Na tribunách sílil tleskot, někdo hlasitě hvízdal na prsty.

A najednou – prásk! - kdosi hodil Petře pod nohy kámen a ona spadla na záda. Hudba z magnetofonu přestala hrát a porota s Martinem v čele vběhla na plochu rybníka. V řadách diváků zavládl zmatek, hlavně na straně, odkud na led vletěl onen kámen.

„Jsi celá?“ ptal se polekaný Martin Petry, která se snažila postavit a skučela.

Tereza rozhlásila mezi diváky, že se pokračování finále bude konat v pět večer a apelovala na diváky, aby sebemenší podezření na někoho nahlásili.

To už přijela doktorka Králová a začala s kontrolou. „Měla jste štěstí, slečno,“ usmála se na Petru povzbudivě, „máte ta záda pouze naražená, klidně můžete pokračovat, až se uklidníte.“

Petra poděkovala a posmutněle se podívala na Martina. „Já už nebudu pokračovat.“

„Co!?“ vykřikl Martin a málem spadl z lavičky.

Petra vzlykla: „Celé jsem to zkazila! Úplně jsem se zneživila!“

Martin vzal Petřinu hlavu do dlaní, podíval se jí do očí a řekl: „Neznemožnila ses. Brus-

líš mnohem lépe než Lucie a všichni to vědí. Ty ji dokážeš porazit, uvidíš!“

„Myslíš?“ usmála se Petra.

„Nemyslím, vím to!“

Čas plynul a pátá hodina se blížila. Náhle se přihnalo několik dívek a chlapců a cosi říkalo Tereze. Některé dívky horečně kývaly hlavami. Po chvíli zase odběhly a Tereza se odebrala k Petře a Martinovi. „Viděli prý Lucii, jak hodila ten kámen na led. Bude diskvalifikována.“

„Nene,“ zavrtěla hlavou Petra, „chci si to s ní rozdat. Aby viděla, že mě nezastaví nějaký kámen,“ usmála se na Martina.

To už se přihnala i Lucie, sebejistá, a s poměrně škodolibým úsměvem. Zarazila se a viditelně znervóznila, když si všimla zamračeného Martina a Terezy.

Odbilo pět večer a začalo nové finále. První opět tancovala Lucie. Byla hodně roztěkaná, nervózní a rozzlobená zároveň.

Pak přišla řada na Petru. Tereza mimoděk sledovala Lucii, jako kdyby se chystala hodit Petře pod nohy další kámen.

Petra ale nezačala. Jeden z pořadatelů se chystal zapnout magnetofon, ale Petra mu nedala pokyn. Jako kdyby se rozmýšlela, zda na poslední chvíli neodstoupit. Pak si začala pomalu sundavat kabát. Pod ním se cosi zatřpytilo. A najednou letěla dolů i čepice a ve stejné chvíli dala ruka povel magnetofonu.

Petra se rozbruslila v krásných bleděmodrých krasobruslařských šatech, posetých flitry a kamínky. Ve vlasech měla dvě modré mašle. Její číslo nabralo v té chvíli dvakrát tolik na kráse. Hvízdání a skandování se ozývalo stále častěji a pomalu přehlušovalo hudbu magnetofonu. Tanec spěl do finále, figury se stávaly stále složitějšími, otočky, skoky, a zase holubička. A nakonec závěrečná pirueta a póza.

Potlesk nebral konce. Polovina diváků při potlesku stála, bylo to naprosto nejlepší číslo. Martin stál taky a tleskal ze všech nejvíce, alespoň mu to tak přišlo. Očima přelétl

kluky na lavičkách, kteří tleskali, jako kdyby jim měli ty ruce upadnout. Na rybník začaly létat kytice, někdo zaječel: „Ať žije Petra!“

Martin si povšiml Lucie, jak zahanbeně utekla pryč.

Když předával Petře pozlacenou sošku krasobruslařky jako odměnu za první místo, řekl jí potichu: „Vidíš, dokázala jsi to.“

Petra se usmála. Oči jí zářily. A když se na nebi rozzářil ještě ohňostroj, cítila, že je naprosto šťastná.

Náhle se jí dotkla čísi ruka. Martinova. Chytili se za ruce a podívali se na sebe. Nemluvili, ale jejich oči si řekly všechno.

Druhý den se kolem Petry motala každou přestávku alespoň jedna dívka, která se ptala na bruslení nebo na něco jiného. Na nástěnkách visely u článků o soutěži Petřiny fotografie, jedna taková byla dokonce i v městském zpravodaji.

Petra si přišla jako v sedmém nebi, ale snažila se tvářit skromně, díky čemuž si získala dívky ještě více. Přesto si neodpustila pohrdavý pohled na Lucii, která chodila kolem nástěnek a hloučků štěbetajících o soutěži se sevřenými rty a probodávala ledovým pohledem každého, koho si všimla, že se baví o Petře a jejím vítězstvím. Navíc se roznesla i zpráva o kameni, po které silně klesla Lucieina autorita.

O největší poprask, po kterém se po škole roznesly spousty drbů a teorií, se ale postaral Martin, když čekal 14. února na Petru před školou. S kyticí růží a dvěma lístky do kina. •

I přes ustálený názor na děje umírá předposlední, po ní až snaha

Stalo se to roku devatenáct set čtyři, přestože někteří přítomní by byli přísahali, že to bylo až o dva roky později, a někteří nezúčastnění přihlížející by dali ruku do ohně za to, že o tři roky dříve.

Rozpadající dům na náměstí osvětlovaly jen zbytky večerního slunce, neodkladně zacházejícího za smogem zastřený obzor, a populární lampa, která přes všechnu svou snahu vrhala více stínu než světla. První v řadě mužů vyhlížejících zpoza jeho rohu byl Eric Barclay, muž ani ne sto sedmdesát centimetrů, co se výšky týkalo, a ani třicet let, co se stáří týkalo. Vlasy měl sčesané dozadu a nakrátko zastříženými vousy maskoval starou jizvu, táhnoucí se po celé levé straně jeho brady. Přestože jeho hrdinská náтура by ji označila za suvenýr z boje, oba jeho společníci si byli vědomi skutečnosti, že se jednalo o asi pět let staré říznutí skalpelem, který se mu vymkl kontrole, když zakopl o práh dveří své pracovny. Práce gynekologa byla riskantní a plná skrytých nebezpečí, jak sám nejednou připomněl vespolek.

Čestné místo po jeho pravici zaujímal Francis Malsby, jehož věk převyšoval snad jen počet jeho potomků. Jednalo se o člověka se spokojeným životem, klidnou povahou a láskou k poštovnímu úřadu. Všichni ho měli rádi, přestože na otázku „proč“ by jen málokdo znal odpověď.

Poslední ze tří mužů se shrbeně tyčil nad ostatními a mermomocí se snažil být neviditelný, což mu ale ani jeho výška ani váha nedovolily. Ani jeden z jeho společníků

si nepamatoval jeho jméno, ale vzhledem k tomu, že tohle byla jejich patnáctá schůze, jim bylo trapné se ptát.

Scházeli se každý rok ve stejný den, ve stejný čas, na stejném místě.

„Máme nějaké zprávy ohledně policie?“ prolomil ticho svou tradiční otázkou Barclay.

„Někdo se jim prý asi anonymně snažil dovolat, ale našťástí se mu to nepovedlo,“ odpověděl s odhodlaně skrývanou lítostí nejmenovaný muž pomalým a hlubokým hlasem.

„To je dobře,“ řekl v odpověď Barclay.

„Je příjemné tu být s vámi, člověk vždycky rád vidí staré známé,“ usmál se Malsby a obdaroval přisedící pohledem na svůj ubývající chrup.

„Samozřejmě, jenom se oficiálně neznáme. Za tři minuty by měly zavřít, pomalu se můžeme začít připravovat,“ uvedl konverzaci zpátky správným směrem Barclay a s rozhodností se sklonil, aby si převázal tkaničku. „Nebude se nám poté špatně dostávat dovnitř?“ muž, jehož jméno si nezasloužilo být zapamatováno, se ještě o něco víc nahrbil, aby aspoň symbolicky zmenšil výškový rozdíl mezi ním a samozvaným vůdcem skupiny.

„Každou chvíli by sem měla jedna dobrá duše přivést nějaké náčiní. Konkrétně mluvila o čtyřech pistolích a dvou lopatách a nějakých věcech, co ještě najde po domě, tak nějak to říkala,“ Malsby při výčtu přivřel oči a mimovolně psal prstem do vzduchu ležatou osmičku. Skutečnost, že banka byla ze

všech stran obehnána dlážděnými ulicemi, ho nijak neznepokojovala.

„Na co pistole, když už bude zavřeno?“ neskryval své rozpaky nejmenovaný muž, kterého se Barclay rozhodl přezdívat univerzálním oslovením „Pán“.

„Nemůžete vyloupit banku bez pistolí, to ví každý,“ Barclay si vyndal z kapsy hodinky, které již pár dní nefungovaly.

„Nikdy předtím jsme pistole neměli,“ stál si za svým Pán, aniž by víc jak zašeptal, zatímco Malsby rozpolceně probodával pohledem oloupaný kus omítky.

„A nikdy předtím to taky nevyšlo.“

„Ale ne kvůli pistolím,“ řekl Pán a raději se zdržel své poznámky, která mu přesto ještě chvíli zůstala na mysli:

„tak daleko jsme se zatím nikdy nedostali.“

„Musíme zkusit všechny varianty a kočár je jednou z nich,“ Barclay zdůraznil pomyslnou tečku na konci svého argumentu. Na krátkou chvíli nastalo ticho, které se nechalo rušit jen slábnoucím ruchem večerního města a slabým větrem. Nakonec bylo ale neuctivě zavrženo Pánem, který cítil potřebu se ozvat.

„Už zhasli,“ otočil se na své druhy, a to právě ve chvíli, kdy mu k jeho překvapení zastavil těsně za zády kočár zapřažený za oře havraní barvy a našedlého osla, který se snažil jako kůň aspoň tvářit.

Po zdlouhavém dialogu mezi Malsbym a kočím, který není natolik důležitý, aby byl předmětem delšího popisu, skupina tří odvážlivců, konajících svůj již patnáctý pokus dostat se mimo zákon, s uctívou mírumilovností přijala tři pistole, kladívko, čtyři masky a omluvu, že lopaty došly. Proběhlo přívětivé rozloučení kočího se všemi přítomnými, doplněné pozváním na sobotní oběd, které bylo vespolek potvrzeno, přestože Barclayho uštěpačnost vedla k určitým pochybám o jeho dobrém vychování. Následovalo opětovné rozloučení, zakončené ukvapeným odjezdem kočáru.

Plně vybavená trojice s viditelným nedostatkem lopat se plíživým krokem vydala k bance. Jeden odhodlaně, jeden spíš vůli setrvačnosti než vůli vlastní a jeden krokem nejistějším než on sám. Mohutné dveře městské banky sice jasně dávaly najevo, že kdokoli by se jim chtěl postavit, ztratil svou šanci předem, ale to nikoho z nich neodradilo, aspoň ne natolik, aby kvůli tomu zapřeli svou čest.

S pistolemi nabitými a maskami nasazenými se zastavili těsně před vchodem. Chvilí plnou napětí stáli za naprostého ticha v hloučku, až byl metodou náhodného šťastlivce vybrán Malsby. Vykročil vpřed a jeho druzi v těsném zástupu. Naposledy se ohlédl a s rozhodností profesionála přistoupil ke dveřím. Dřív, než si to stihl rozmyslet, zatukal.

Když se postaršímu vrátnému podařilo odemknout, přede dveřmi bylo prázdné. Jen z vedlejší uličky se ozývaly vzdalující se rychlé kroky a šepot, z něhož jediná srozumitelná věta, kterou zaslechl předtím, než znovu zamkl, byl pomalu vyslovený nářek „zase nemáme pytle“.

Šestnáctá schůze se možná konala v roce devatenáct set pět, možná o dva roky později anebo možná o tři roky dříve. Jisté je jen to, že se na ni již nikdo nedostavil. •

CAESAROVY IDY

Emma Cejpová

Anežka Štrajtová

povídka

Probudil jsem se, a tiše, abych nikoho nevbudil, jsem vyklouzl z pokoje. Přešel jsem po chodbě ke schodům, a po nich až do přízemí. Pomalu jsem došel k podloubí, které lemují čtvercové nádvoří. Po obvodu roste v podlouhlých záhonech borůvčí, a celou plochu kříží štěrkové chodníčky. Po jednom příjdu k olivovníku, který se vyjímá uprostřed dvora. Vzhledem k teplotním podmínkám by tu neměl co dělat, přesto každý rok působí zdravěji než ten předchozí. U paty stromu stojí plechový kbelík. Nachází se tu odjakživa. Sehnu se, a bedlivě se na něj zadívám. Je to obyčejný stříbrný otlučený kyblík na vodu. Hned po olivovníku je pro mě největší záhadou. Proč tu leží nevyužívaný, a jak dlouho? Může být klidně i tak starý, aby si pamatoval časy, kdy tato budova nesloužila jako sirotčinec. Jemně po něm přejedu rukou, protože doufám, že se něco stane. Třeba je kouzelný. Ale nic se neděje, a tak zklamaně vstávám a vydávám se na snídani.

ale všechno se zdá být v pořádku. A tak se té dívky pokusím zeptat, o co jde, ale ona jen pobaveně frkne, uchopí krajíc chleba ze svého talíře a položí ho k ostatním v osatce. Totéž udělá s plátký sýra a brusinkovým koláčem. Pak dokonce vylije mléko ze své sklenice do nádoby, a s pobaveným obličejem odejde. Chvilku jen tak zírám, pak zmateně uchopím svou snídani, a bez mléka odejdu k prázdnému stolu.

Po incidentu s onou dívkou jsem ztratil chuť k jídlu a snědl pouze tři lžice kaše. Odnesl jsem ták i se zbytky tam, kam se dává špinavé nádobí, a opustil jídelnu. Teď mám do začátku vyučování čas, tak se jen bezcílně potloukám chladnými prostory budovy. Je mi zvláštně. Jsem ospalý čím dál víc a motá se mi hlava. Napadá mě, že jsem možná onemocněl. Proto se vydávám směrem k pokoji Sestry Järvinenové. Ani nevím, jak jsem vyšel schody a prošel všechny chodby, ale už se nacházím před dveřmi a klepu na ně. Otevírá mi plavovlasá žena s bledým obličejem a průzračně modrýma očima.

„Kde je Sestra Järvinenová?“ vyhrknu. Neznámá se na mě podezíravě zahledí. „Kdo?“

„Jste v jejím pokoji,“ netrpělivě odpovídám. Vůbec se mi to nelíbí.

„Žádná Jävrinová tu-“

„Järvinenová.“

„Promiň, Järvinenová, tu nepracuje.“

Nezmužu se na slovo. Jsem si jistý, že tohle je ložnice mé oblíbené ošetřovatelky. Ale místo ní je zde cizí žena, která to vše popírá. Zavrtím nesouhlasně hlavou. Žena se ke mně skloní a položí mi ruku na tvář. „Jdi spát, chlapče. Je brzy.“

„Brzy? Ale vždyť-“ protestuji, ale ona mi položí dlouhý kostnatý prst na pusku a povídá:

Dorazím do rozlehlé místnosti plné stolků a židlí. Všude se rozléhá cinkání příborů, šoupání židlí a intenzivní mumlání. Najednou mě, i přes to, že za sebou mám asi deset hodin spánku, pohltní vlna ospalosti. Promnu si oči, zívnu, a přišourám se k výdejné jídlu. Není tu žádná fronta, a tak si vezmu ták a naložím na něj talíř ovesné kaše s lesními plody.

Zrovna se natahuji pro konvici s mlékem, abych si nalil do hrnku, když se za mnou ozve dívčí hlas:

„Fuj, co to děláš? To je nechutný.“

Otočím se, za mnou stojí dívka, jejíž obličej znám, ale jméno si nepamatuji. Dívá se na mě, jako by mi narostl ocas či co. Prohlédnu si ták a triko, jestli jsem se třeba nepošpinil,

22. BŘEZNA

MOUDRO NA KONEC: BEZ OHLEDU NA BEZNADEJNOST SITUACE, HOVORY S KAMARÁDY VŽDY CKY POMOŽOU!

„Nic už neříkej.“

Zmateně na ni zírám, její konejšivý hlas mě pouze vyděsil.

„Tak a teď alou do postele, chlapče. Jsi unavený.“ S tím se mi vše rozmaže před očima a poslední, co si pamatuji, je měkká matrace.

Probudím se se západem slunce. Všichni ještě spí. Vyhoupnu se z postele a běžím k oknu. Výhled odsud je na západ. Vždy večer jsem dopadají poslední paprsky světla. Ale přesto se zdá, jako by slunce vycházelo. Vybavuji si vše, co se dnes stalo. Až teď si uvědomuji, že nikdo na snídani nejedl, a že jsme šli spát ráno a budíme se večer. Jak se to stalo? Čas se nemohl otočit jen tak. Horlivě přemýšlím.

Sprintem sbíhám schodiště a prosvištím nejrychlejší cestou na nádvoří. Vše je, jak má být, jen olivovník se zdá být méně zelený než ráno. Oddechnu si, v duchu se pomodlím, a vydám se ke kbelíku. Pohládím ho po boku. Nic se neděje. Je mi do breku. Mlátím do plechu a lomcuju s ním.

„Už je to dobré,“ ozve se za mnou. Otočím se a vidím pár šedých vševědoucích očí, jak se na mě soucitně dívají.

Rozběhnu se Sestře Järvinenové do náruče.

•

David Janák

největší mladí fotbaloví talenti [EP.1.]

O tomhle tématu se dá toho napsat... tak jsem z toho udělal sérii. A začneme těmi největšími!

Martin Odegaard

Hráč, který měl vyšlapanou cestu do Realu Madrid, ale potom zjistil, že sláva není zadarmo a momentálně je na hostování Realu Sociedad. Ale teprve teď se rozjíždí. Za 10 posledních zápasů 3 góly a skvělá práce k tomu. Až teď je vidět jeho přirozený talent!

Věk: 21

Pozice: Ofenzivní Záložník Reprezentace

Zápasy: 138

Zápasy: 41

Góly: 30

Góly: 6

Kylián Mbappé

Největší střelec, který byl překvapením celého MS ve fotbale v Rusku? Mbappé! Podává výkony, které mu i Messi a Ronaldo mohou jen tiše závidět. Má hodně dlouhou kariéru, ale naskytá se tu otázka:

Bude to nejlepší střelec dalších 15 let, nebo to bude jenom další zapomenutý talent, který přestoupí do Číny? Uvidíme i na Euru, jak bude hrát.

Věk: 21

Pozice: Útočník

Zápasy: 179

Góly: 121

Reprezentace

Zápasy: 42

Góly: 20

Matthijs De Ligt

A nezapomeňme na bývalého kapitána Ajaxu! Přestoupil do Juventusu za 85 milionů eur, hraje za nizozemskou reprezentaci... ale na začátku to procházka růžovým sadem nebyla. Nejprve byl u přípravné porážky s Tottenhamem, potom si dal vlastňáka proti Interu a do sezony vstoupil jako náhradník. Říkal: „V Ajaxu jsem byl vždycky lídr. Cítil jsem, jak se zlepšuji, když mám zodpovědnost.“

Proto chci být lídrem taky tady v Juventusu. Mám to v krvi.“ Tak ukaž, co umíš!

Věk: 20

Pozice: Obránce

Zápasy: 170

Góly: 18

Reprezentace

Zápasy: 37

Góly: 2

Jadon Sancho

Mladý hráč, který před třemi roky přestoupil z Man City U18 za 7,84 milionů eur, měl 17.prosince cenovku s číslem 120 milionů eur! Je to vysoce talentované křídlo, které hraje skvěle. Jestli jsou Messi a Ronaldo nejlepšími hráči své generace, tak Mbappé, Sancho a další naděje jsou zase nejlepšími hráči té své. K tomuhle hráči nejde nic dodat. Užijte si pohled na jeho hru!

Věk: 19

Pozice: Útočník

Zápasy: 107

Góly: 40

Reprezentace

Zápasy: 29

Góly: 16

Erling Braut Haaland

Kometa roku 2019. Přestoupil ze Salcburku (14 zápasů/16 gólů) do Dortmundu za 20 milionů eur. Vy si určitě myslíte, že to je stejná písnička jako s De Ligtem, ale to je omyl! Na 5 gólů mu stačilo 56 minut, a to je rekord! Ale zatím největší úspěch sklízí díky 2 gólům proti PSG. Pro Dortmund velice výhodný obchod. Skvěle Braute!

Věk: 19

Pozice: Útočník

Zápasy: 101

Góly: 61

Reprezentace

Zápasy: 27

Góly: 24 •

Vojtěch Tax

cesta

Rovná je ulice nekonečna
Prázdná, není tu stín, není tu hluk
Přímé jen paprsky, záře věčná
A lehký vítr a jeho zvuk

Navečer mě z domu vyhnal ruch
Do hvozdů a luk v mém okolí
Svah je příkrý, ale výšlap nebolí
Slunce ještě hřeje, chladný už
vzduch

Když nebe jde z nachu do purpuru
Když světlo zlatné a tmavnou stíny
A já mezitím stoupám na horu
V dáli zanechám jen svoje splíny

Tehdy, jen tehdy, nechci jít sám •